NEW ADULT

O iarnă ca să îți pot rezista

SELECȚIA TITLURILOR NEW ADULT:
Laura Vladu

ORGANE MONCOMB

O iarnă ca să îți poi rezista

Traducere din limba franceză de
Ilinca Gângă

PANDORA M

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: © Miriam Schwardt

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONCOMBLE, MORGANE
O iarnă ca să îți pot rezista / Morgane Moncomble ; trad. din lb. franceză de Ilinca Gângă. - București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-820-2

I. Gângă, Ilinca (trad.)

821.111

Titlu original: *Un hiver pour te résister*
Autor: Morgane Moncomble

Copyright © Morgane Moncomble, Hugo Publishing 2023

This edition is published by arrangement with Hugo Publishing in conjunction with its duly appointed agent Books And More, Paris, France. All rights reserved.

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-820-2

Bunicii mele, Danielle — mulțumesc
pentru după-amiezile cu Betty Boop,
pentru supele cu tăieței și
pentru plimbările la târgurile de vechituri

Cuvânt-înainte

Acest roman este pură ficțiune. Din motive exclusiv narative, mi-am permis deci unele libertăți legate de lumea patinajului artistic — în special în ceea ce privește regulile ei și locurile de desfășurare a competițiilor.

Acestea fiind spuse, vă urez lectură plăcută alături de patinatorii Lily și Orion!

Prolog

LILY

Cu trei ani mai devreme

Aveam treisprezece ani când l-am văzut prima dată la televizor pe Orion Williams patinând. Încă îmi amintesc exact clipa în care mi s-a tăiat respirația. Bătăile neregulate ale inimii mele — *bum! bum! bum!* — care o lua razna la fiecare dintre mișcările lui. Îmi amintesc cum mi-am dus mâna la piept, ca să mă liniștesc, dar degeaba. Eram hipnotizată.

Mi-e rușine pentru acest gând, dar crezusem că priveam un înger asupra căruia s-a pogorât lumina cerurilor. Avea corpul lung și grațios, o expresie melancolică, gesturi fluide precum curentul unui râu. A devenit un model pentru mine, o sursă de motivație, un scop la care să aspir.

Am muncit ca o descreierată ca să am șansa să-l întâlnesc, să-i ajung măcar la degetul mic. Mi-a luat șase ani, dar am reușit. E aici, în carne și oase, în centrul arenei de gheață, îmbrăcat în negru — cu pantaloni și o bluză din dantelă — ca un prinț al Morții. Penele închise la culoare

care-i atârnă de mâneci îi dau un aer celest, aproape ireal, în timp ce perlele aurii de pe bust captează privirile… și lumina.

Harper, partenera lui, poartă o rochie lejeră care-i flutură în jurul coapselor. Îmi amintește de o zeiță îndrăgostită de Diavol.

Stau la marginea patinoarului — mi-a zburat gândul de la întinderi — când un violoncel electric răsună și mă face să tresar. Ochii mei sunt ațintiți asupra lui Orion ca și cum numai el ar fi pe gheață. El reacționează imediat și se lasă purtat de muzică.

Azi e ca un războinic, alunecând cu mare viteză. Recunosc îndată melodia care-mi face pielea de găină. Hans Zimmer. *Wonder Woman Theme.*

Toată sala e la fel de vrăjită ca mine de bătălia pe care o duce Orion cu el însuși. Face pași grăbiți, gesturi înflăcărate, ca și cum diavolul ar fi pus stăpânire pe sufletul lui. Își folosește corpul ca pe o sabie, încruntându-se, într-un amestec de concentrare și hotărâre. Zâmbetul lui subtil și crud trădează o aroganță prea puțin disimulată. *Știe.* E conștient că e cel mai bun.

Inima îmi bate cu putere când încearcă un *cvadruplu axel* și nu-i iese. Cade — nu-i de mirare având în vedere dificultatea săriturii —, dar își reia îndată ritmul într-o înlănțuire de pași rapizi. *Zici că e urmărit de Doamna cu Coasa.*

Rămân cu gura căscată, geloasă și plină de admirație în același timp, când își realizează a doua jumătate a programului ca pe o scenă de luptă. Orion înfruntă un

adversar frumos, dar periculos, pe nume Harper, executând fiecare figură cu forță și magnetism. Mulțimea nu întârzie să aplaude spectacolul uimitor.

Știu că eu și partenerul meu nu o să reușim să ne ridicăm la nivelul lor, cel puțin nu azi. E al doilea Campionat Mondial pentru seniori la care particip și primul la care concurez cu Orion. E deja mare lucru că sunt în competiție cu el.

— În sfârșit, o să poți să-i ceri un autograf! s-a entuziasmat mama când a aflat că am fost selecționată.

Toată lumea știe cât îl admir pe Orion… și nu doar fiindcă am un poster cu el pe ușa camerei mele.

— Autograf pe care-o să-l sărute pe ascuns în fiecare seară în loc să sărute perna, a râs de mine fratele meu, așa că i-am arătat degetul mijlociu.

Să fim clar înțeleși: nu-mi sărut perna. Nu sărut pe nimeni, de altfel. Și e o alegere personală!

La sfârșitul reprezentației, îl privesc pe Orion cum salută publicul cu grație și modestie, pieptul ridicându-i-se în ritmul respirației întretăiate. Mă uit fascinată cum fanii îi aruncă buchete de flori pe gheață și plușuri personalizate care arată ca dalmațianul lui pe nume Princesse. Câteva patinatoare au grijă să le adune, în timp ce tânărul campion iese de pe arenă însoțit de partenera lui.

— Lily, pregătește-te! strigă antrenoarea mea. Voi urmați. Unde e Walter?

Dau să-i răspund că am înțeles, descheindu-mi fermoarul de la geacă pentru a rămâne în rochia de patinaj

din catifea, dar deodată observ că *el* vine în direcția mea. Fac ochii mari, vreau să par calmă și relaxată, dar e prea mult pentru mine: mă panichez. La cei douăzeci și trei de ani ai lui, Orion e ca o legendă pentru mine. Un mit, la fel de abstract ca Războiul Troian sau ca scufundarea Atlantidei. Totuși el se materializează sub ochii mei.

Părul scurt și creț îi stă zbârlit în vârful capului și stropi de sudoare îi lucesc pe tâmple, pe pielea mulatră. E înalt, costumul negru i se mulează pe bustul musculos și zvelt, iar aura lui spulberă orice gând coerent din mintea mea.

Orion trece prin culoarul care servește drept intrare și ieșire, apoi se oprește fix lângă mine și-și trage sufletul. Partenera lui — cu părul blond prins într-un coc perfect — îl îmbrățișează bucuroasă, după care se duce la antrenorul lor.

Rămâne singur, făcând cu mâna mulțimii. E momentul meu. Habar n-am ce să fac. Să-l salut? Să mă prezint? Să-l felicit, poate?

N-am timp să mă hotărăsc. Își ațintește ochii negri asupra mea, când cineva îi întinde o sticlă cu apă și îl felicită pentru evoluție. Încremenesc, din cauza tracului. Trebuie să spun ceva, orice, chiar dacă risc să par o idioată! Dar am gura ferecată. Nu reușesc decât să înghit, iar patinele mele parcă au prins rădăcini.

Elizabeth Linh Pham, curaj! Ai de gând să te faci de râs în fața lui Orion Williams?

Acesta se încruntă când vede că mă holbez insistent la el, stânjenit probabil de atenția nedorită. Știu cum

îi par, totuși nu reușesc să-mi dezlipesc privirea de el. Sper că nu mă înroșesc ca o *groupie* îndrăgostită, nu mi se-ntâmplă în mod normal.

— Tu urmezi?

Îmi vorbește. Orion Williams mi se adresează.

Deschid gura, dar nu scot niciun sunet. Așa că dau tâmp din cap, confirmând. Cu siguranță, e obișnuit să provoace genul ăsta de șoc. Nu sunt prima fană care-i iese în cale. Mă aștept să plece fără să spună nimic și nu i-aș purta pică. În schimb, magia acționează ca într-un vis — un vis din care mi-ar plăcea să nu mă trezesc niciodată —, un zâmbet de amuzament îi luminează deodată chipul și-și pune o mână înmănușată pe umărul meu.

— Baftă, atunci. O să te privesc.

„Baftă"? N-am nevoie de baftă!

N-are timp să-mi observe reacția, fiindcă antrenorul lui îl trage de braț ca să meargă să-și verifice scorul.

Locul în care m-a atins mă arde sub costumul de catifea, dovadă că n-am avut halucinații. Mă învăluie un sentiment straniu de mândrie la ideea că mă cunoaște, că mă încurajează, *pe mine*. Și, în același timp, înseamnă că nu mă consideră o rivală, altfel mi-ar dori mai degrabă să pierd. Comentariul lui mă atinge în punctul sensibil, dar îmi vin în fire. Are dreptate la urma urmei: nu sunt la înălțime. Nu încă. Dar, într-o zi, o să fiu.

Într-o zi, o să fiu rivala lui.

Într-o zi, o să bat recordul atins de el.

Încă sunt euforică, fără să mă pot ascunde, când Walter, partenerul meu, apare în sfârșit.

— Scuze, am fost la toaletă, îmi explică el și mă ia de mână.

Mă conduce pe gheață, arborând un zâmbet artificial. Știu că n-avem nicio șansă în fața lui Orion și Harper, dar îmi promit că azi o să dau tot ce pot. Vreau să-mi știe numele. Vreau să mă aplaude și el, fără să știe că e sursa mea de inspirație de ani întregi, nici că visez să-i calc pe urme.

— Pregătită? șoptește Walter când ne luăm pozițiile în centrul patinoarului.

Respir adânc și lumea din jur, spectatorii nerăbdători și jurnaliștii cu camera pe umăr dispar.

— Întotdeauna!

Respir o dată..

Respir a doua oară.

Respir a treia oa…

Corpul mi se mișcă o fracțiune de secundă înainte ca muzica să înceapă. Mă simt cuprinsă de un nou elan când melodia feerică „Chandelier“[1] îmi dictează ritmul pașilor. Frigul îmi suflă în obraji și în peruca bicoloră, ridicându-mi fusta pe măsură ce-mi iau avânt.

Nu mai sunt atentă la nimic altceva decât la armonia dintre mine și partenerul meu. Patinăm, dansăm și zburăm ca niște marionete însuflețite, însetate de libertate.

Figurile noastre perfect executate sunt aplaudate, dar pentru mine nu e de ajuns. În ciuda creativității și tehnicii noastre fără cusur, nu e destul. Nu ne punem în pericol, nu riscăm. Ne lipsesc emoțiile. Îi cer asta de luni întregi

---

1 „Chandelier“, *1000 Forms of Fear,* Sia. (Toate notele de subsol îi aparțin autoarei.)

lui Walter, dar el refuză, preferând să se culce pe-o ureche. Pe când eu vreau să arăt lumii de ce sunt în stare.

În capul pieptului îmi clocotește o încredere debordantă. Nu mai gândesc rezonabil. *Ce-ar fi să fac ceva neprevăzut?* O nebunie care-o să ne coste podiumul — sau, pe mine, un picior —, dar oricum sunt sigură că locul meu nu e acolo.

Un zâmbet plin de entuziasm mi se ivește pe buze, atrăgându-i atenția lui Walter. Îmi observă postura de la distanță și-l văd albindu-se la față. Intuiește ce urmează să fac, dar o secundă prea târziu.

Nu-mi las timp să mă răzgândesc sau să-mi fie frică. Respir calm și-mi iau avânt ca să sar. Fac un salt înapoi, în ciuda interdicției acestei figuri, în special din cauza pericolului pe care-l implică. O figură reușită doar o dată în cadrul unei competiții, de Surya Bonaly, și care îi poartă numele de atunci.

Timpul pare că stă în loc o mică eternitate.

O să cad în cap. O să-mi rup spatele.

Ceasul ticăie din nou și, deodată, aterizez… pe un singur picior!

Walter face ochii cât cepele, dându-mi de înțeles că am reușit. *Am făcut-o!*

Îmi tremură picioarele atât de tare, încât mi-e frică să nu-mi cedeze, dar continui să patinez și-l iau de mână. Mulțimea urlă, dar nu-i dau atenție. Bătăile inimii îmi bubuie în urechi, acoperind orice alt zgomot. Cu siguranță, mi se citește mândria pe chip în timp ce ne continuăm programul.

Când melodia se termină, Walter scutură din cap înspre mine. Pare răvășit, plin de admirație, dar și enervat. Am fost egoistă, nu m-am gândit o clipă la el când mi-am asumat că voi fi pedepsită pentru gestul meu de rebeliune.

— Ce te-a apucat?

— Îmi pare rău, zâmbesc cu lacrimi în ochi.

Știm amândoi că nu-mi pare rău.

— Mereu faci așa…, șoptește el strângând din dinți. Nu te gândești decât la tine.

Are dreptate, așa că mă abțin să-i spun că suntem diferiți. Walter a devenit patinator fiindcă-i place, eu fiindcă altfel nu pot să respir. E mulțumit să execute programe plate și ușoare fără să accepte vreo provocare, în timp ce eu vreau mereu să mă perfecționez. Vreau să transpir, să simt cum mă îndoi de durere din cauza febrei musculare, să vărs lacrimi de-atâta muncă îndârjită.

Singurul meu adversar e propriul potențial.

Singurul dușman, perfecționismul meu.

Îl caut pe Orion din priviri când părăsesc gheața, conștientă de atenția generală îndreptată asupra mea și de comentariile juriului mut de uimire. Din păcate, nu-l văd nicăieri, dar sper că el m-a văzut.

Antrenoarea mea mă săgetează cu privirea în tăcere, păstrându-și reproșurile pentru mai târziu, când o să fim singuri. N-am nici măcar decența să-mi pară rău.

Nerespectarea regulilor ne costă o penalizare dură. Orion și Harper câștigă medalia de aur, ceea ce nu

surprinde pe nimeni, în timp ce eu și Walter ieșim pe ultimul loc. Însă n-am niciun regret. Pentru că, după ziua de azi, știu că lumea o să-mi țină minte numele.

DECEMBRIE